

Onlangs werd ik bij een hogeschool teamleider van een team dat zich op centraal niveau gaat bezighouden met studentenwelzijn.

Met de opdracht te zorgen voor een 'keten van begeleiding'. Alles met de bedoeling bij te dragen aan het welzijn van studenten, want als we de nieuwsberichten moeten geloven, staat dit onder druk. Het leenstelsel, prestatiedruk, wachtlijsten voor de jeugdzorg, het eigen risico voor de zorg – dat alles maakt dat studenten in toenemende mate stress ervaren.

De oplossing wordt gezocht in het netjes inrichten van een keten van begeleiding die bestaat uit hulp dichtbij door de studiebegeleider, via een decaan voor de complexere vragen, naar een coach of studentenpsycholoog voor als het echt lastig wordt. En de keten loopt door buiten de hogeschool, want bij meervoudig complexe vragen vinden we dat studenten hulp moeten zoeken bij de ggz.

Mijn eerste klus bestaat eruit die keten goed in te regelen. Wie doet wat en wanneer verwijst je door? Aangezien mijn team op centraal niveau begeleiding biedt, vraagt dit dat ik verbinding en afstemming zoek met de rest van de keten. Dat betekent afstemmen met opleidingen en de studieloopbaanbegeleiders die daar het eerste aanspreekpunt zijn voor de studenten. Om dan gezamenlijk te komen tot een soort 'roadmap bij hulpvragen'. Dat klinkt allemaal als een ingewikkelde maar over-

zichtelijke klus. Kwestie van contact leggen, brainstormen en afspraken maken. Maar het werken in een dergelijke keten heeft ook gevaarlijke kanten. Kantten die we misschien liever niet zien, omdat ze ons idee ondermijnen dat er voor elk probleem een oplossing is.

Dat de studenten veel stress ervaren, staat buiten kijf. Maar lossen we dat op met studentpsychologen aan het eind van de keten? Wat als die stress nu eens een uiting is van systeemfouten en niet van individuele problematiek van de student? Welke schakel in de keten staat dan op om

aandacht te vragen voor te lange wachtlijsten in de ggz? Voor de stress die het leenstelsel bij studenten oproept? Voor de prestatiedruk die de inrichting van ons onderwijs veroorzaakt? En voor het gebrek aan echte aandacht van studieloopbaanbegeleiders, omdat die eigenlijk veel te weinig tijd hebben om hun taak goed te vervullen?

Of houdt elke schakel in de keten zijn mond, doet wat ie kan en

verwijst keurig door naar de volgende schakel – met het idee dat we dit vraagstuk van studentenwelzijn zo netjes aanpakken? En wat doe ik eigenlijk?

Ik schrijf eerst maar eens een column.

Wie spreekt?

Maartje DE VRIES

Drs. M.E. de Vries is teamleider Hanze Student Support bij de Hanze Hogeschool Groningen en hoofdredacteur van dit tijdschrift.
Website: www.coachme-devries.nl
E-mail: maartje@coachme-devries.nl